

LBRIS

We know

books

CASSANDRA CLARE

Lanțul de spini

SERIA
ULTIMELE ORE

CARTEA A TREIA

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

LEDA EDGE

PROLOG

MAI TÂRZIU, JAMES NU ȘI-A MAI PUTUT AMINTI DECÂT SUNETUL VÂNTULUI. Un țipăt metalic, ca un cuțit tras peste un ciob de sticlă, și, mult mai jos, urletul, disperat și flămând.

Mergea pe un drum lung și neumblat – părea că nimeni nu trecuse pe acolo înaintea lui, pentru că nu erau urme pe pământ. Cerul de deasupra era la fel de gol. James n-ar fi putut spune dacă era noapte sau zi, iarnă sau vară. Știa doar de pământul brun, golaș, care se întindea în fața lui și de cerul de culoarea trotuarului de deasupra.

Atunci l-a auzit. Vântul, întețindu-se, împrăștiind frunze moarte și pietricele în jurul gleznelor lui. Din ce în ce mai puternic, aproape că a acoperit ropotul picioarelor care se apropiau.

James s-a întors și s-a uitat în spatele lui. Vârtejurile de praf se învârteau prin aer, prinse de vânt. Nisipul îi înțepea ochii în timp ce privea. Prin ceața furtunii de nisip înaintau cu viteză vreo zece – ba nu, o sută, mai mult de o sută de figuri întunecate. Nu erau oameni, asta o știa; deși nu zburau propriu-zis, păreau să facă parte din vântul grăbit, cu umbrele răsucindu-se în jurul lor ca niște aripi.

Vântul i-a urlat în urechi când ele i-au trecut pe deasupra capului, un ghem învălmășit de creaturi umbroase, aducând cu ele nu doar

frigul fizic, ci și un sentiment de amenințare rece. Pe sub și prin vâjâitul trecerii lor, ca un fir care alunecă printr-un război de țesut, a venit o voce șoptită.

— Se trezesc, a spus Belial. Auzi asta, nepoate? Se trezesc.

James s-a ridicat brusc în capul oaselor, găfâind. Nu putea respira. Și-a croit drum în sus din nisip și umbre, pentru a se trezi într-o cameră necunoscută. A închis ochii, i-a deschis din nou. Nu necunoscută, căci acum știa unde se află. În camera hanului pe care o împărțea cu tatăl său. Will dormea în celălalt pat, Magnus era undeva pe hol.

S-a dat jos din pat, tresărind când tălpile goale au intrat în contact cu podeaua rece. A traversat camera în tăcere până la fereastră, uitându-se la câmpurile înzăpezite și luminate de lună care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Visele. Îl îngrozeau; Belial venea la el prin vise de când se știa. Văzuse împărățiile sumbre ale demonilor în visele sale, îl văzuse pe Belial ucigând în visele sale. Nu știa, nici acum, când un vis era doar atât, un vis, și când era un adevăr înfiorător.

Lumea alb-negru de afară reflecta doar pustiul iernii. Erau undeva lângă râul înghețat Tamar. Aici se opriseră aseară, când ninsoarea devenise prea deasă pentru a mai putea înainta. Nu era nici o cernere plăcută, cu fulgi bezmetici, și nici un viscol haotic. Ninsoarea asta avea direcție și scop, bătând într-un unghi ascuțit în pământul golaș brun-cenușiu, ca o salvă nesfârșită de săgeți.

În ciuda faptului că nu făcuse decât să stea în trăsură toată ziua, James se simțise epuizat. Abia reușise să înghită puțină supă fierbinte și apoi urcase la etaj pentru a se prăbuși în pat. Magnus și Will rămăseseră în salon, în fotoliile de lângă foc, vorbind cu voce joasă. James bănuise că discutau despre el. N-aveau decât. Nu-i păsa.

Era a treia noapte de când părăsiseră Londra, porniți într-o misiune de-a o găsi pe sora lui James, Lucie, care plecase cu magicianul Malcolm Fade și cadavrul conservat al lui Jesse Blackthorn, într-un scop suficient de întunecat și înfricoșător încât niciunul dintre ei să nu dorească să spună cuvântul de care se temeau cu toții.

Necromantie.

Cel mai important lucru, insista Magnus, era să ajungă la Lucie cât mai curând posibil. Ceea ce nu era atât de ușor pe cât părea. Magnus știa că Malcolm avea o casă în Cornwall, dar nu știa exact unde, iar Malcolm blocase orice încercare de Urmărire a fugarilor. Fuseseră obligați să reia metoda de modă veche – se opreau adesea la diversele crâșme ale repudiaților de-a lungul traseului. Magnus vorbea cu cei dinăuntru, în timp ce James și Will așteptau în trăsură, ținându-și mutrele de vânători de umbre bine ascunse.

— Niciunul n-o să-mi spună nimic dacă bănuiește că sunt împreună cu nefilimii, zisese Magnus. Voi o să vă intrați în rol când vom ajunge la Malcolm și va trebui să ne ocupăm de el și de Lucie.

În seara asta, le spusese lui James și lui Will că, după părerea lui, puteau găsi casa, că aveau să ajungă cu ușurință acolo după câteva ore de mers cu trăsura, în dimineața următoare. Iar dacă nu acela era locul căutat, aveau să meargă mai departe.

James era disperat să o găsească pe Lucie. Nu doar pentru că era îngrijorat pentru ea, deși era. Dar din cauza a tuturor celorlalte lucruri care se întâmplau în viața lui. Cele pe care le lăsase deoparte și își impusese să nu se gândească la ele până când nu-și va găsi sora și va ști că este în siguranță.

— James?

Vocea somnoroasă i-a întrerupt gândurile. James s-a întors de la fereastră și l-a văzut pe tatăl său ridicat în capul oaselor în pat.

— Jamie *bach*, ce te supără?

James s-a uitat la tatăl său. Will arăta obosit, cu coama de păr negru în dezordine. Oamenii îi spuneau adesea lui James că semăna cu Will, ceea ce știa că era un compliment. Toată viața lui, tatăl său i se păruse cel mai puternic om pe care-l cunoscuse, cel mai principial, cel mai aprig cu dragostea lui. Will nu se îndoia de el însuși. Nu, James nu semăna deloc cu Will Herondale.

Sprrijinindu-se cu spatele de fereastră rece, a spus:

— Doar un vis urât.

— Hmm, a făcut Will, părând preocupat. Ai mai avut unul și noaptea trecută. Și cu o noapte înainte. E ceva despre care ai vrea să vorbești, Jamie?

Pentru o clipă, James și-a închipuit cum și-ar despovăra inima în fața tatălui său. Despre Belial, Grace, brățară, Cordelia, Lilith. Despre toate.

Dar imaginea din mintea lui nu era convingătoare. Nu-și putea imagina reacția tatălui său. Nu se putea imagina pe el însuși rostind cuvintele. Ținuse totul în el atât de mult timp, încât nu știa cum să facă altceva decât să-l țină mai departe, mai strâns, protejându-se în singurul mod pe care-l știa.

— Sunt doar îngrijorat pentru Lucie, a spus James. Și în ce s-ar fi putut băga.

Expresia lui Will s-a schimbat – James a crezut că vede o pâlpâire de dezamăgire traversând fața tatălui său, deși era greu de spus, în semiîntuneric.

— Atunci treci înapoi la culcare! a zis el. Magnus spune că s-ar putea s-o găsim mâine și ar fi mai bine să fim odihniți. S-ar putea să nu fie încântată să ne vadă.

ZILELE CREPUSCULARE

*Parisul meu e un tărâm în care zilele crepusculare
Se contopesc în nopți înverșunate, în negru și-auriu pictate,
Unde se poate, uneori, să fie prea rece a zorilor floare:
Ah, dar nopțile aurii și drumurile-nmiresmate!*

Arthur Symons, „Paris”

DALELE DE AUR ALE PODELEI STRĂLUCEAU SUB LUMINILE CANDELABRULUI magnific, care împrăștia picături de lumină ca fulgii de zăpadă scuturați dintr-o ramură de copac. Muzica era domoală și dulce, înviorându-se când James a ieșit din mulțimea de dansatori și i-a întins mâna Cordeliei.

— Dansează cu mine! a spus el.

Era frumos, în fracul lui negru, stofa întunecată accentuându-i aurul ochilor și pomeții ascuțiți. Părul negru îi cădea pe frunte.

— Arăți minunat, Daisy.

Cordelia i-a luat mâna. Și-a întors capul în timp ce el o conducea pe ring, zărind imaginea perechii lor în oglinda din capătul îndepărtat al sălii de bal, James în negru și ea lângă el, într-o rochie provocatoare de catifea roșu-rubiniu. James se uita în jos la ea — ba nu — privea în cealaltă parte a camerei, unde o fată palidă într-o rochie ivorie, cu părul de culoarea petalelor de trandafir alb-crem, se uita la el.

— Cordelia!

Vocea lui Matthew a făcut-o să deschidă brusc ochii. Cordelia, simțind că ametește, a pus o mână pe peretele garderobei pentru o clipă, să se adune. Visul cu ochii deschiși – coșmarul diurn? Căci nu se dovedise a fi prea plăcut – fusese îngrozitor de realist.

— *Madame* Beausoleil vrea să știe dacă ai nevoie de ajutor. Desigur, a adăugat el, cu vocea plină de maliție, te-aș ajuta eu însumi, dar asta ar fi scandalos.

Cordelia a zâmbit. De obicei, bărbații nu însoțeau nici măcar soțiile sau surorile într-un atelier de croitorie. Când sosiseră la prima lor vizită, în urmă cu două zile, Matthew își folosise zâmbetul și o fermecase pe *Madame* Beausoleil ca să-i permită să rămână cu Cordelia.

— Ea nu vorbește franceza, mințise el, și va avea nevoie să-i traduc.

Cu intratul în atelier, mai trecă-meargă. Dar să-l lase să intre în cabina de probă, unde Cordelia tocmai terminase de îmbrăcat o rochie de catifea roșie intimidant de elegantă, ar fi fost într-adevăr *un affront et un scandale!* – mai ales într-un stabiliment atât de exclusivist precum cel al doamnei Beausoleil.

Cordelia a strigat dinăuntru, spunându-i că era în regulă, dar o clipă mai târziu s-a auzit o bătaie în ușă și a apărut una dintre *modistes*, înarmată cu un cârlig de încheiat nasturi. Cu acesta a atacat butonierele de la spatele rochiei Cordeliei, fără a avea nevoie de nicio instrucțiune – în mod clar mai făcuse asta înainte –, învârtind-o și sucind-o pe Cordelia de parcă ar fi fost un manechin împăiat. O clipă mai târziu – cu rochia încheiată, bustul ridicat și fustele netezite –, Cordelia era condusă în camera principală a salonului croitoresei.

Era un salon foarte sofisticat, tot numai bleu pal și auriu ca un ou mundan de Paște. La prima lor vizită, Cordelia fusese deopotrivă surprinsă și fascinată să vadă cum își etalau marfa: modelele – înalte, zvelte și artificial blonde – se plimbau în sus și în jos prin încăpere, purtând panglici negre numerotate în jurul gâtului, indicând că expuneau un anumit stil. În spatele unei uși cu perdea de dantelă se afla

un tezaur de țesături din care puteai alege: mățăsure și catifele, satin și organza. Cordelia, după ce i-a fost prezentată comoara, îi mulțumise în gând Annei pentru că o instruisese într-ale modei: refuzase dantela și pastelurile și trecuse rapid să caute ceea ce știa că i s-ar potrivi. În numai două zile, croitoresele pregătiseră rochiile comandate, iar acum se întorsese să probeze produsele finale.

Și dacă era să se ia după expresia lui Matthew, alesese bine. El se instalase într-un fotoliu aurit, tapițat în dungi albe și negre, cu o carte – scandalos de îndrăzneța *Claudine à Paris*¹ – deschisă pe genunchi. Când Cordelia a ieșit din cabină ca să vadă cum îi venea rochia în oglinda triplă, el și-a ridicat privirea și ochii verzi i s-au întunecat.

— Arăți minunat.

Pentru o clipă, ea aproape că a închis ochii. *Arăți minunat, Daisy*. Dar nu voia să se gândească la James. Nu acum. Nu când Matthew fusese atât de gentil și o împrumutase cu bani pentru a-și cumpăra aceste haine (fugise din Londra cu o singură rochie și era disperată după ceva curat de îmbrăcat). La urma urmei, amândoi făcuseră promisiuni – Matthew, că nu va bea în exces cât timp vor sta la Paris; Cordelia, că nu se va pedepsi cu gânduri negre despre eșecurile ei: gânduri despre Lucie, despre tatăl ei, despre căsnicia ei. Și de când sosiseră, Matthew nu se atinsese nici măcar de un pahar de vin sau de o sticlă.

Lăsând deoparte melancolia, ea i-a zâmbit lui Matthew și și-a întors atenția la oglindă. Părea aproape străină pentru ea însăși. Rochia îi venea ca turnată, iar decolteul se adâncea îndrăzneț, în timp ce fusta i se mula pe șolduri înainte de a se evaza, ca tulpina și petalele unui crin. Mânele erau scurte și încrețite, dezgolindu-i brațele. Pecițile îi ieșeau în evidență, negre pe pielea ei cafeniu-deschis, deși farmecele împiedicau orice ochi mundan să le observe.

Madame Beausoleil, care își ținea salonul pe Rue de la Paix, unde se aflau cele mai faimoase case de modă din lume – Casa Worth,

¹ Unul dintre romanele „de scandal”, în Parisul anilor 1920, ale scriitoarei moderniste Colette (Sidonie Gabrielle Colette), care abordează temele tabu ale sexualității feminine, inclusiv lesbianismul.

Jeanne Paquin —, era, potrivit lui Matthew, bine familiarizată cu Lumea Umbrelor. „Hypatia Vex nu și-ar face cumpărături altundeva”, îi spusese el Cordeliei la micul-dejun. Trecutul lui *Madame* era învăluit într-un mister profund, ceea ce Cordelia găsea foarte frântuzesc la ea.

Pe sub rochie erau foarte puține — se pare că era la modă în Franța ca rochiile să urmeze forma corpului. Aici, întăriturile subțiri ale corsetului erau lucrate în țesătura corsajului. Rochia era strânsă la bust cu o rozetă din flori de mătase; fusta se evaza în partea de jos cu un volan de dantelă aurie. Spatele era dezvelit până jos, lăsând să i se vadă arcuirea coloanei vertebrale. Rochia era o operă de artă, ceea ce Cordelia i-a și spus lui *Madame* (în engleză, iar Matthew i-a tradus), în timp ce aceasta se agita pe lângă Cordelia, cu pernița de bolduri în mână, să vadă rezultatele muncii ei.

Madame a chicotit.

— Munca mea este foarte ușoară, a spus ea. Trebuie doar să scot în evidență marea frumusețe pe care o posedă deja soția ta.

— Oh, nu este soția mea, a spus Matthew, cu ochii verzi scânteietori.

Matthew nu adora nimic mai mult decât sugestia scandalului. Cordelia s-a strâmbat la el.

Spre meritul ei — sau poate doar pentru că erau în Franța —, *Madame* nici n-a clipit.

— *Alors*, a spus ea. Rareori mi se întâmplă să îmbrac o asemenea frumusețe, naturală și neobișnuită. Aici, moda este numai și numai pentru blonde, dar blondele nu pot purta o astfel de culoare. Este sânge și foc, prea intens pentru o piele și un păr palide. Lor li se potrivesc dantela și pastelurile, dar domnișoara...?

— Domnișoara Carstairs, a spus Cordelia.

— Domnișoara Carstairs a ales perfect pentru coloritul ei. Când o să intri într-o încăpere, *mademoiselle*, o să apari ca flacăra unei lumânări, atrăgând ochii spre tine ca fluturii de noapte.

Domnișoara Carstairs. Cordelia nu fusese doamna Cordelia Herondale prea multă vreme. Știa că n-ar fi trebuit să fie atașată de nume. O dorea să-l piardă, dar asta era autocompătimire, și-a spus ea

ferm. Era o Carstairs, o Jahanshah. Sângele lui Rostam curgea în venele ei. Putea să se îmbrace în foc dacă voia ea.

— O astfel de rochie merită o podoabă, a spus *Madame* gânditoare. Un colier de rubine și aur. Țasta e un flecușeț drăguț, dar mult prea mic.

A atins micul pandantiv de aur de la gâtul Cordeliei. Un glob mic pe un lanț subțire de aur.

Fusese un dar de la James. Cordelia știa c-ar fi trebuit să-l dea jos, dar nu era încă pregătită. Cumva, i se părea un gest mai final decât o tăietură peste runa ei de căsătorie.

— Aș fi fericit să-i cumpăr rubine, dacă mi-ar da voie, a spus Matthew. Din păcate, refuză.

Madame a părut nedumerită. Dacă *mademoiselle* Cordelia era amanta lui Matthew, așa cum în mod clar trăsesese concluzia, de ce refuza colierele? A bătut-o pe Cordelia pe umăr, compătımind-o pentru teribilul ei simț al afacerilor.

— Sunt niște bijutieri minunați pe Rue de la Paix, a spus ea. Poate că, dacă arunci o privire în vitrinele lor, o să te răzgândești.

— Poate, a răspuns Cordelia, luptându-se cu impulsul de a scoate limba la Matthew. Deocamdată, trebuie să mă concentrez asupra hainelor. După cum a explicat prietenul meu, valiza mea s-a pierdut în timpul călătoriei. Ați putea să-mi trimiteți ținutele acestea la Le Meurice, diseară?

— Desigur, desigur.

Madame a dat din cap și s-a retras la tejgheua din capătul opus al încăperii, unde a început să facă niște calcule cu un creion pe o notă de plată.

— Acum crede că sunt amanta ta, i-a reproșat Cordelia lui Matthew, cu mâinile în șold.

El a ridicat din umeri.

— Acesta este Parisul. Amantele sunt mai frecvente decât croasantele sau ceștile de cafea inutil de mici.

Cordelia a pufnit și a dispărut înapoi în cabină. A încercat să nu se gândească la costul ținutelor pe care le comandase – catifeaua roșie

pentru serile reci și alte patru, o rochie de plimbare cu dungi albe și negre și cu o jachetă asortată, o rochie de satin verde-smarald tivită cu *eau de Nil*¹, o rochie de seară îndrăzneată din satin negru și una de mătase cafenie, cu ornamente din panglică aurie. Anna ar fi fost mulțumită, dar va fi nevoie de toate economiile Cordeliei pentru a-și plăti datoria la Matthew. El se oferise să ia asupra lui costurile, argumentând că n-ar fi nicio problemă pentru el – se părea că bunicii din partea tatălui îi lăsaseră o grămadă de bani lui Henry –, dar Cordelia nu-și putea permite să accepte. Deja luase destul de la Matthew.

După ce și-a îmbrăcat la loc vechea rochie, Cordelia a venit în salon la Matthew. El plătise deja, iar *Madame* confirmase că avea să livreze rochiile în acea seară. Una dintre fetele model i-a făcut cu ochiul lui Matthew în timp ce o conducea pe Cordelia afară din magazin și pe străzile aglomerate din Paris.

Era o zi însorită, cu cer albastru – nu ninsese în Paris iarna asta, deși ninsese în Londra, iar străzile erau reci, dar luminoase. Cordelia a primit cu bucurie propunerea de-a merge pe jos înapoi la hotel cu Matthew, mai degrabă decât să oprească un *fiacre* (echivalentul parizian al birjei). Matthew, cu cartea vârată în buzunarul paltonului, rămăsese încă la tema rochiei roșii.

— Pur și simplu vei străluci la cabarete, a spus el, în mod clar simțind că obținuse o victorie. Nimeni nu se va uita la dansatoare. Mă rog, pentru a fi corecți, dansatoarele vor fi vopsite în roșu-aprins și vor purta coarne false de diavol, așa că s-ar putea să atragă totuși ceva atenție.

Matthew i-a zâmbit – cu Zâmbetul acela, care-i topea pe cei mai inveterați ursuzi ca untul și-i făcea pe cei mai tari bărbați și femei să plângă. Nici Cordelia nu era imună. I-a zâmbit și ea.

— Vezi? a spus Matthew, fluturând cuprinzător un braț la priveștiștea din fața lor – largul bulevard parizian, copertinele colorate ale magazinelor, cafenelele în care femeile cu pălării splendide și bărbații în pantaloni cu dungi extraordinare se încălzeau cu câte o ceașcă de ciocolată caldă groasă. Ți-am promis că te vei distra.

¹ Galben-verzui.

Se distra oare? s-a întrebat Cordelia. Poate că da. Până acum, reușise în bună măsură să nu se gândească la modurile în care îi dezamăgise groaznic pe toți cei la care ținea. La urma urmei, acesta era însuși scopul călătoriei. Odată ce ai pierdut totul, și-a spus ea, n-avea niciun rost să nu profiți de orice mică fericire puteai. De fapt, nu aceasta era filosofia lui Matthew? Nu de aceea venise aici cu el?

O femeie așezată la o cafenea din apropiere, purtând o pălărie încărcată cu pene de struț și trandafiri de mătase, a aruncat o privire de la Matthew la Cordelia și a zâmbit – aprobând, presupunea Cordelia, dragostea tânără. Cu luni, în urmă, Cordelia s-ar fi înroșit, acum doar a zâmbit. Ce conta dacă oamenii își făceau o părere greșită despre ea? Orice fată ar fi fost fericită să fie curtată de Matthew, așa că trecătorii n-aveau decât să-și imagineze ce voiau. La urma urmei, așa se descurca Matthew cu toate lucrurile – fără să-i pese deloc de ceea ce credeau alții, fiind pur și simplu el însuși, și era uimitor cum atitudinea asta îi permitea să se miște cu ușurință prin lume.

Fără el, se îndoia că ar fi putut face față călătoriei la Paris, în starea în care se afla. El o condusese – nedormiți, căscând – de la gară până la Le Meurice, unde fusese tot numai zâmbete, vesel și glumind cu portarul hotelului. Ai fi crezut că se odihnisse într-un pat de fulgi în noaptea aceea.

Dormiseră până după-amiază, în prima lor zi (în cele două dormitoare separate ale apartamentului lui Matthew, care dădeau într-un salon comun), iar ea visase că își mărturisise toate păcatele recepționarului hotelului Meurice. *Știi, mama mea este pe cale să nască, iar eu s-ar putea să nu fiu acolo când o va face, pentru că sunt prea ocupată să flirtez cu cel mai bun prieten al sofului meu. Obişnuiam să port mitica sabie Cortana – poate știi despre ea din La Chanson de Roland? Da, ei bine, m-am dovedit a fi nevrednică s-o mânuiesc și i-am dat-o fratelui meu, ceea ce, apropo, îl pune de asemenea în pericol potențial mortal nu de la unul, ci de la doi demoni foarte puternici. Trebuia să devin parabatai al prietenei mele celei mai bune, dar acum asta n-o să se mai întâmple niciodată. Și mi-am permis să cred că bărbatul pe care îl iubesc ar fi putut să mă iubească pe mine, și nu pe Grace Blackthorn, deși el a fost întotdeauna direct și sincer cu privire la dragostea lui pentru ea.*

Când a terminat, s-a uitat în sus și a văzut că funcționarul avea fața lui Lilith, ochii lui fiind fiecare un ghem de șerpi negri zvârcolitori.

Ai făcut bine, cel puțin, din punctul meu de vedere, dragă, i-a spus Lilith, iar Cordelia se trezise cu un țipăt care i-a răsunat în cap minute întregi după aceea.

Când s-a trezit din nou, mai târziu, la sunetul draperiilor trase de o cameristă, a privit cu uimire ziua luminoasă, acoperișurile Parisului mărșăluind spre orizont ca niște soldați ascultători. În depărtare, Turnul Eiffel se ridica sfidător pe un cer albastru ca de furtună. Iar în camera alăturată era Matthew, așteptând-o să vină cu el într-o aventură.

În următoarele două zile, mâncaseră împreună – o dată la superbul restaurant Le Train Bleu, din Gare de Lyon, care o uimise pe Cordelia, căci era atât de frumos, de parcă luai masa într-un safir tăiat! – și se plimbaseră împreună prin parcuri, făcuseră cumpărături împreună: cămăși și costume pentru Matthew de la Charvet, de unde Baudelaire și Verlaine își cumpăraseră hainele, rochiile, pantofii și un palton pentru Cordelia. Dar nu i-a permis lui Matthew să-i cumpere și pălării. Cu siguranță, i-a spus ea, trebuie să existe niște limite. El i-a sugerat că limita ar trebui să fie umbrelele, articole esențiale pentru o ținută decentă și, în plus, niște arme utile. Ea chicotise, și se mirase atunci cât de plăcut era să râzi.

Poate cel mai surprinzător era faptul că Matthew își ținea promisiunea: nu consuma nicio picătură de alcool. A rezistat chiar încrunțirilor dezaprobatoare ale chelnerilor când refuza vinul la mesele lor. Pe baza experienței tatălui ei cu băutura, Cordelia se așteptase ca lui Matthew să-i fie rău din cauza lipsei de alcool, dar, dimpotrivă, el avea ochii limpezi și era plin de energie, târând-o prin tot centrul Parisului, pe la locurile demne de vizitat, muzee, monumente, grădini. Totul părea foarte matur și cu experiență, și cu siguranță asta era ideea.

Acum s-a uitat la Matthew și a gândit: *Pare fericit*. Sincer, pur și simplu fericit. Și dacă această călătorie la Paris probabil nu va fi salvarea ei, ar putea cel puțin să se asigure că este a lui.

El a luat-o de braț pentru a o conduce peste o bucată de trotuar rupt. Cordelia s-a gândit la femeia de la cafenea, cum le zâmbise,

crezându-i un cuplu de îndrăgostiți. Dacă ar fi știut ea că Matthew nu încercase nici măcar o dată s-o sărute pe Cordelia! Fusesse un model de gentleman reținut. O dată sau de două ori, când își urau noapte bună în apartamentul hotelului, i se păruse că zărește dorința în ochii lui, dar poate că își imaginase ea? Nu era foarte sigură la ce se așteptase și nici nu era lămurită ce simțea în legătură cu... ei bine, orice.

— Îmi place aici, a spus ea și era adevărat.

Știa că era mai fericită aici decât ar fi fost în Londra, unde s-ar fi retras în casa familiei sale din Cornwall Gardens. Alastair ar fi încercat să se poarte drăguț, mama ei ar fi fost șocată și îndurerată, iar greutatea încercării de a suporta toate acestea ar fi făcut-o să-și dorească să moară.

Așa era mai bine. Trimisese un mesaj rapid familiei sale, de la serviciul de telegraf al hotelului, anunțându-i că își cumpăra garderoba de primăvară din Paris, însoțită de Matthew. Bănuia că li se va părea ciudat, dar cel puțin spera că nu alarmant.

— Sunt doar curioasă, a adăugat ea în timp ce se apropiau de hotelul cu fațada lui masivă, cu toate balcoanele din fier forjat și luminile strălucind de la ferestrele sale, aruncându-și razele peste străzile iernatice. Ziceai că aș străluci la un cabaret? Ce cabaret și când mergem?

— De fapt, în seara asta, a spus Matthew, deschizând ușa hotelului pentru ea. Vom călători împreună în inima iadului. Te îngrijorează?

— Deloc. Mă bucur doar că am ales o rochie roșie. Va fi tematic.

Matthew a râs, dar Cordelia nu s-a putut abține să nu se întrebe: vom călători împreună în inima iadului? Ce naiba a vrut să spună?

N-au găsit-o pe Lucie a doua zi.

Zăpada nu se așternuse, iar drumurile cel puțin erau libere. Balios și Xanthos înaintau greoi printre pereții goi ai gardurilor vii, respirația lor arătând ca norișorii albi în aer. Au ajuns la Lostwithiel, un mic sat din interiorul țării, pe la amiază, iar Magnus s-a îndreptat spre o cârciumă numită Blestemul Lupului, ca să pună întrebări. A ieșit clătînd din cap și, cu toate că și-au continuat drumul până la adresa pe

care o primise mai devreme, s-a dovedit a fi o fermă abandonată, cu vechiul acoperiș aproape prăbușit.

— Mai există o posibilitate, a spus Magnus, urcând înapoi în trăsură.

Fulgi de zăpadă fină, care probabil căzuseră de pe rămășițele acoperișului, i se prinseseră de sprâncenele negre.

— Cândva, în secolul trecut, un domn misterios din Londra a cumpărat o veche capelă ruinată pe Peak Rock, într-un sat de pescari numit Polperro. A restaurat edificiul, dar rareori îl părăsește. Bârfele repudiaților locali susțin că ar fi magician – se pare că, uneori, flăcări purpurii se scurg din horn noaptea.

— Credeam că un magician ar trebui să locuiască *aici*, a spus Will, indicând ferma arsă.

— Nu toate zvonurile sunt adevărate, Herondale, dar toate trebuie investigate, a spus Magnus senin. Oricum, putem ajunge la Polperro în câteva ore.

James a oftat în sinea lui. Mai multe ore, mai multă așteptare. Mai multă îngrijorare – pentru Lucie, pentru Matthew și Daisy. Pentru visul lui.

Se trezesc.

— Atunci, o să vă amuz cu o poveste, a spus Will. Povestea călătoriei mele infernale cu Balios de la Londra la Cadair Idris, în Țara Galilor. Mama ta, James, dispăruse – răpită de ticălosul Mortmain. Am sărit în șa pe Balios. „Dacă m-ai iubit vreodată, Balios”, am strigat, „să-ți fie acum picioarele iuți și să mă duci la draga mea Tessa înainte să i se întâmple ceva rău.” Era o noapte furtunoasă, deși furtuna dezlănțuită în pieptul meu era și mai aprigă. . .

— Nu pot să cred că n-ai mai auzit povestea asta până acum, James, a zis Magnus cu blândețe.

Ei doi împărțeau o banchetă a trăsurii, deoarece devenise evident încă din prima zi a călătoriei lor că Will avea nevoie de toată cealaltă banchetă pentru gesticulații dramatice.

Era foarte ciudat pentru James să fi auzit povești despre Magnus toată viața lui și acum să stea lângă el. Ceea ce descoperise în zilele lor

de călătorie era că, în ciuda costumelor sale sofisticate și a atitudinii teatrale, care alarmaseră mai mulți hangii, Magnus era surprinzător de calm și de practic.

— N-am mai auzit-o, a răspuns James. Nu de joia trecută.

N-a spus că, de fapt, îi făcea bine s-o audă din nou. Era o poveste care le fusese depănată adesea lui și lui Lucie, care o adorase când era mică – Will, urmându-și inima, dând fuga s-o salveze pe mama lor, despre care el încă nu știa că îl iubea, la rândul ei.

James și-a rezemat capul de fereastră trăsorii. Peisajul devenise dramatic – faleza se prăbușea în stânga lor, iar dedesubt era vacarmul valurilor puternice, valurile oceanului plumburiu izbindu-se de stâncile care-și întindeau degetele noduroase până departe în marea gri-albăstră. În depărtare, a văzut o biserică pe vârful unui promontoriu, conturată pe fundalul cerului, turla sa cenușie părând cumva înfricoșător de singuratică, înfricoșător de departe de toate.

Vocea tatălui său îi era ca o muzică în urechi, cuvintele poveștii fiindu-i la fel de familiare ca un cântec de leagăn. James nu s-a putut abține să nu se gândească la Cordelia, când îi citea din Ganjavi. Poemul ei preferat, despre îndrăgostiții tragici Layla și Majnun. Vocea ei, moale precum catifeaua. *Și când luna și-a dezvelit obrazul, o mie de inimi au fost câștigate: nicio mândrie, niciun scut nu-i putea stăvili puterea. Layla, așa a fost numită.*

Cordelia i-a zâmbit peste masa din salon. Jocul de șah fusese început, iar ea ținea un cal de fildeș în mâna ei grațioasă. Lumina focului din cămin îi aprindea părul, ca un halou de flacăra și aur. „Șahul este un joc persan”, i-a spus ea. „*Bia ba man bazi kon*. Joacă șah cu mine, James.”

„*Kheili khoshgeli*”, a spus el. Și-a găsit cuvintele cu ușurință: erau primele pe care le învățase în persană, deși nu i le spusese niciodată soției sale. *Ești atât de frumoasă.*

Ea s-a îmbujorat. Buzele îi tremurau, roșii și pline. Ochii ei erau atât de întunecați, sclipeau – erau șerpi negri, care se mișcau și se rezeau la el să-l muște cu colții...

— James! Trezește-te!

Mâna lui Magnus era pe umărul lui, scuturându-l. James s-a trezit, icnind uscat, cu pumnul apăsător pe stomac. Era în trăsura, deși cerul de

afară se întunecase. Cât timp trecuse? Visase din nou. De data aceasta, Cordelia fusese târâtă în coșmarurile lui. S-a lăsat din nou cu spatele pe pernele banchetei, simțindu-se îngrețoșat.

S-a uitat la tatăl lui. Will îl privea cu o expresie severă rară, cu ochii foarte albaștri. El a spus:

— James, trebuie să ne spui ce se întâmplă.

— Nimic, a zis James, simțind în gură un gust amar. Am adormit... un alt vis... ți-am spus, sunt îngrijorat pentru Lucie.

— O strigai pe Cordelia, a spus Will. N-am auzit niciodată pe cineva strigând cu atâta durere. Jamie, trebuie să vorbești cu noi.

Magnus s-a uitat de la James la Will. Mâna lui era încă pe umărul lui James, grea, încărcată de inele. A spus:

— Ai strigat și un alt nume. Și un cuvânt. Unul care mă tulbură foarte tare.

Nu, a gândit James. Nu. Pe fereastră, soarele apunea, iar fermele pitulate între dealuri luminau roșu-închis.

— Sunt sigur că a fost o prostie.

Magnus a spus:

— Ai strigat numele lui Lilith. L-a privit pe James drept în ochi. Se vorbește mult printre repudiați despre evenimentele recente din Londra. Povestea, așa cum mi-a fost relatată, mi s-a părut întotdeauna ciudată. Umblă, de asemenea, zvonuri despre Mama Demonilor. James, nu trebuie să ne spui ce știi. Dar noi o vom desluși, oricum. S-a uitat la Will și a adăugat: Mă rog, eu. Nu pot promite nimic pentru tatăl tău. El a fost întotdeauna lent.

— Dar n-am purtat niciodată o căciulă rusească cu urechi de blană, a replicat Will, spre deosebire de unele persoane aici de față.

— S-au făcut greșeli din toate părțile, a spus Magnus. James?

— Nu am o căciulă cu urechi de blană, a spus James.

Cei doi bărbați s-au încruntat la el.

— Nu pot spune totul acum, a zis James și a simțit cum îi sare inima: era prima dată când recunoștea că era ceva de spus. Nu când o căutam pe Lucie...

Magnus a clătinat din cap.